

Sbohem, lásko
Waldemar Matuška

1. **C F G C F G**
Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
C Ami Dmi G7
zeleným údolím jsem si ji ved',
C C7 F Fmi
byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct,
C G7 C F C
když na řasách slzu má velkou jako hrách:

C7 F Fmi Emi Ami
R: „Sbohem, lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
Dmi G7 C C7
žádněj pláč už nespraví ty můj nohy toulavý,
F Fmi Emi Ami
já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát?
Dmi G7 C F C
Nejsem žádnéj ideál, tak nech mě jít zas o dům dál.“

2. A tak šel čas, a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál,
hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč, bůhví,
co jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

R:

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere – ten neklid, co ho tahá z místa na místo, co ho nenechá, aby byl sám se sebou spokojený jako většina ostatních, aby se usadil, aby dělal jenom to, co se má, a říkal jenom to, co se od něj čeká, já prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu, fakt.

R: